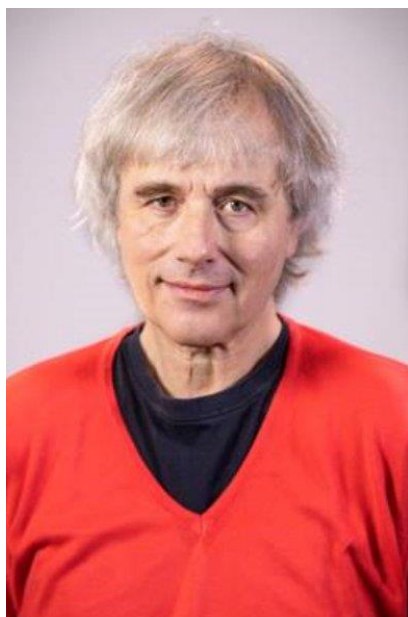

RÁNKI DEZSŐ 75 ÉVES

(A kép forrása: MMA)

CSELÉNYI MÁTÉ

RÁNKI DEZSŐ PÁLYAKÉPE¹

Család és tanulmányok

Ránki Dezső 1951. szeptember 8-án született Budapesten. Szülei, nagyszülei nem voltak zenészek, ugyanakkor mindannyian szerették a zenét és műkedvelő hegedűst, illetve lemezgyűjtőt is találunk köztük. Ebbe a zeneszerető környezetben nőtt bele és habár a zene már egész fiatalon része volt életének, a zongorával csak nyolcéves korában találkozott. Zeneiskolába kerülése Szmrecsányi Magdának, a Kocsis Zoltán pályáját is meghatározó szolfézs- és zongoratanárnak köszönhető, aki a Kertész utcai általános iskola első osztályait végigjárta és akikben érdeklődést, tehetséget látott azokat felvette szolfézs-előképző osztályba. Az első év végén a diákok hangszert választhattak. Ránkinak a hegedűt javasolták ám a családnak egy zongora bérlése megvalósíthatóbbnak tűnt, ezért Liszt hangszerére esett a választás. A hetedik kerületi zeneiskolát a Zeneakadémia módszertanára, Máthé Miklósné Klára vezette, így számos, negyedikes, ötödikes, híres pedagógus kezdhette meg ott tanári pályáját. Ennek köszönhetően lett az akkor még zeneakadémista Domokos Kinga növendéke Ránki Dezső. Az alapfokú oktatás öt éve alatt Ránki közel fél

¹ <https://azopus.hu/alkoto/AL0000359/palyakep>

ezer művet tanult meg, tanévente átlagosan 100-120 zongoradarabot sajátított el. Rohamos fejlődésnek köszönhetően 12 évesen már felvételt nyert a Bartók Béla Zeneművészeti Szakközépiskolába (1966 előtt még Állami Konzervatórium) Máthé Klárához, akinek a szárnyai alatt öt évet töltött. A különféle gyűjteményekben és zongoraiskolákban található műveket százszámra elsajátító Ránkiból a konziban töltött évei alatt kész művész lett. Máthé Klára módszerét Ránki Dezső ekképp foglalta össze: „Klári néni páratlanul képzett zenész volt. Hihetetlenül sok mindent tudott. Tanításának legfőbb értéke rendkívüli tehetsége volt: rátapintott arra, és meglátta azt, hogy adott pillanatban az illetőnek mit lehet, mit érdemes és mit kell elmondani a tovább lépéshez. Néha persze az is előfordult, hogy leszidott. Olyankor megsemmisült az ember. [...] Néha első hallásra teljesen banális vagy érthetetlen dolgokat tudott mondani, amiktől mégis hirtelen helyre billent valami – fizikailag és zeneileg egyaránt. Mindig tökéletesen ráérezett arra, hogy mennyire és milyen módon nyúljon bele a dolgokba.”

A Bartók Béla Zeneművészeti Szakközépiskolában, Máthé Klára irányítása alatt eltöltött öt év után 1969-ben külön engedéllyel, harmadik gimnazistaként felvételt nyert a Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskolára, ráadásul rögtön a második osztályba. Az 1969/1970-es tanév vízválasztó volt Ránki karrierjében. A negyedik gimnáziumi osztályt magántanulóként végezte, majd az év végén érettségit szerzett, ezzel egy időben a Zeneakadémián egyszerre végezte az első és második évfolyamot. Emellett Máthé Klára indíttatására részt vett az 1969 őszen Zwickauban rendezett háromfordulós Nemzetközi Schumann-versenyen, ahol az első két fordulóban negyven perces, majd egy órás szólóműsort, a döntőben Schumann a-moll zongoraversenyét kellett eljátszani. Ránki annak ellenére, hogy mindenféle komoly koncertező múlt és zenekarral való játék tapasztalata nélkül indult, a verseny mindegyik fordulójában a legmagasabb pontszámot szerezte. Az első díj mellett, a nem mindennapi siker a nemzetközi sajtó érdeklődését is felkeltette. Az egyöntetű kritikák és tudósítások közül előbb Heinrich Spieler, majd a Der Morgen című lap sorait idézve: „biztosan nincs ezen a világon teljesen tökéletes dolog, de amíg ez a fiatal magyar virtuóz muzsikál, azt kell gondolnunk, hogy zenei területen mégis van.” „Természetesen először is a makulátlan technika az, ami a magyar művésznak lehetővé teszi, hogy minden figura, minden dallamos frázis olyan aprólékos finomsággal érvényesül játékában; hogy a báj, a drámai lendület, a természetesség Ránki előadásában a hallgató figyelmét a technika helyett a kifejezés tökéletességére irányítja.”

Ezzel a zwichau-i sikerrel, a mindössze tizennyolc éves Ránki Dezső hazai és nemzetközi karrierje elkezdődött. Ugyanakkor pályája eleje egybeesett

zeneakadémiai tanulmányainak kezdetével. Az akadémián Kadosa Pál osztályába került, abban a legendás korszakban, amikor rajta kívül Jandó Jenő, Kocsis Zoltán és Schiff András látogatták Kadosa óráit. A Kodály-növendék, aki mesterének szellemében tanított és akiről Bartók Béla már 1939-ben azt írta, hogy „kiváló zongoraművész és pedagógus”, az 1970-es évek magyar zongoristagenerációja szellemi atyjának tartotta. Ránki szavaival élve: „[Kadosa Pál] elsősorban a jelenlétével tanított. Sok fontos dologra mutatott rá, olykor pedig az apróságoknak tűnő megjegyzéseiből következtethettünk a lényegesre. Többször mondta el interjúkban, hogy az a módszere, hogy nincs módszere. Az egész lényéből olyan fokú tudás áradt, olyan tisztelete a zenének és a kultúrának, hogy már csak a jelenlététől is sokkal gazdagabb lettünk.” Az ekkor már közel hetvenéves Kadosa korábbi gyakorlatával ellentétben, amikor még sokat zongorázott az órákon, Ránki generációját szinte kizárólag szavakkal instruálta. A másik meghatározó tanár Kadosa akkori tanársegédje, Rados Ferenc volt. Akitől Ránki a saját szavaival élve: „a legnehezebbet tanultam meg: hogyan hallgassam önmagam játékát kívülről, és hogyan dolgozzam önállóan”. Rajtuk kívül zenetörténetet Kroó Györgytől és Pernye Andrástól, szolfézszt Kistétényi Melindától, kamarazenét pedig Mihály Andrástól tanult.

Karrier kezdetei (1969–1982)

A Zeneakadémián eltöltött időszak egy akkor már felfelé ívelő hazai és nemzetközi karrier kezdete volt. Az 1969 őszén aratott zwickau-i siker után, 1970-ben már negyvennégy koncertet adott Ránki. Első hazai zenekari koncertjére 1970. februárjában került sor a Zeneakadémián (Mozart: G-dúr zongoraverseny, K. 453), májusban pedig már az első külföldre (Róma, Schumann: a-moll zongoraverseny). Mindemellett még ugyanebben az évben, december 10-én élete első szólóestjét adta a Zeneakadémia Nagytermében. Habár eddigre már közel ötven fellépésen volt túl, mérföldkőnek tekinthető egy művész pályájának első szólóestje a Zeneakadémián. A zsúfoltságig megtelt nagyteremből a koncertet a rádió élőben közvetítette, Pernye András pedig a Magyar Nemzet hasábjain publikált róla kritikát, mint írta: „Mindenekelőtt: [Ránki] szokatlanul és csodálatra méltóan perfekt zongorista. Rendkívüli biztonsággal birtokolja és közvetíti a zenei anyagot. Egész megjelenése hallatlanul rokonszenves, a zenéhez való viszonya egyszerű, őszinte és póztalan. A művek iránt szerény és tartózkodó, egyrészt, mivel okosan és koncepciózusan átlátja nagyságukat, másrészt, mivel hajlama van a befelé fordulásra.” A Haydn, Schumann és Liszt-műsorú koncertről írt kritika summázza azokat a véleményeket, melyeket itthon és külföldön a következő időszakban Ránki Dezső játékáról lehet olvasni.

Ha összegezni szeretnénk 1973-ig, a zeneakadémiai tanulmányok befejezéséig terjedő időszakot, a pusztán számok is magukért beszélnek. Négy év alatt 191 fellépés, ennek 47%-a, 90 koncert belföldön, 53%-a, 101 hangverseny külföldön. Ránki fogadtatása egyöntetű volt, a kor kritikusai a korábban idézett kritikák jelzőit ismételték. Ennek oka nem az ítések elfogultságában és a fiatal művész rokonszenves megjelenésében keresendő – habár ez rendkívül gyakran megjelenik a korabeli kritikákban – sokkal inkább Ránki meggyőző, minduntalan érettebb és perfektebb interpretációjában. A fiatal művész zongoraművészi diplomáját 1973-ban, mindössze 21 évesen kapta meg, ezzel a megszokottnál két évvel megelőzve kortársait. Az a tény, hogy emellett már 72 szólóestet adott, fellépett Európa tizenkét különböző országában, 1973 januárjában pedig a világ egyik legjobb zenekarának tekintett Berlini Filharmonikusokkal, (Hiroyuki Iwaki vezényletével Liszt A-dúr zongoraversenyét adta elő), vagy, hogy már ezekben az években többször állt a Concertgebouw színpadán, koncertezett a Gewandhaus Zenekarával Kurt Masur vezényletével, az Állami Hangversenyzenekarral, mindezek még kivételesebbé tették a karrier indulását. Ráadásul rohamosan felfelé ívelő pályáját a legmagasabb állami és szakmai körökben is elismerték, Ránki a diplomája „mellé” átvehette a Liszt-díjat.

A következő években Ránki előadóművészi és tanári pályája egymással párhuzamosan futott. A diploma megszerzése után Kadosa Pál tanársegédjeként kezdte meg oktatói pályáját a Zeneakadémián. A koncertezés és tanítás egyre nehezebb összeegyeztethetősége miatt közel tízéves tanítás után abbahagyta. Azóta itthon és külföldön sem vállalt tanári, vendégtanári állást. Mesterkurzusok tartásától pedig idegenkedik, ugyanis a tanár-diák viszonyt az orvos-pácienséhez tudná hasonlítani, ez pedig jellemzően nem a nyilvánosság előtt zajlik.

1973–1982 között, ha csupán a mérhető és számokban kifejezhető teljesítményt vesszük figyelembe, Ránki ebben a szűk tíz évben volt pályájának zenitjén. Ezekben az években átlagosan 95 koncertet adott egy esztendő alatt, ezek 62%-a százaléka külföldön volt. Rekordot jelentő évnek 1976-ot tekinthetjük, amikor 107 koncertet adott. A fellépések 53%-a szóló, 32%-a zenekari, 7%-a kamarazene, 8%-a pedig egyéb koncert, TV vagy rádió szereplés volt. Rendszeres fellépője volt Európa vezető koncerttermeinek, több ízben fellépett a Berlini Filharmonikus Zenekarral (Zubin Mehta), vagy a Concertgebouw Zenekarával (Kirill Kondrasin).

Ugyanakkor az imponáló, de száraz statisztikákból és számokból kivilágló mennyiség sosem ment a minőség rovására. Zenekari, kamarazenei és szólista fellépéseit egyöntetű, pozitív visszahang kísérte, amint ez Breuer János 1976-os

Muzsikában megjelent kritikájából is kitűnik: „Ki ül szívesen, jószántából apró zsámolynyi kényelmetlen pótszéken s hozzá a kakasülőn? Életemben először tavaly novemberben szerzett örömet e szűk ülőalkalmatosság, a patinás Salle Gaveau-ban, Ránki Dezső párizsi szólóestjén. A Zeneakadémiánál valamivel nagyobb terem zsúfolásig megtelt, pedig azon a november 13-án volt más, díszesebb hangverseny is Párizsban. Jobb helyhez mégsem jutottam, mert Ránkit a francia metropolisban éppúgy jegyzik, akárcsak idehaza. Mozart, Schumann, Chopin, Debussy szerepelt a műsorán, csupa olyan szerző, akit franciául másként játszanak, mint magyarul. A hangversenynek olyan különleges atmoszférája volt mégis, amilyent nálunk a legnevesebb külföldi művészek teremtenek. A közönség együtt élt, együtt lélegzett a nagyszerű produkcióval. Ránki természetes muzikalitása, ragyogó poézise már az első hangoknál megragadta, magával sodorta a hallgatóságot. Boldog, mosolygó arcok a nézőtéren; egy-egy értő bólintás innen is, onnan is a különlegesen szép megoldások jutalma. A záróakkord még ki sem csendülhetett, máris kirobbant a tapsvihár, minden szám után.” A hazai és nemzetközi sikerekért 1978-ban egy újabb elismerést kapott Ránki, huszonhat évesen neki ítéltek a Kossuth-díjat.

1982–1993

A következő évtizedben, 1982–1993 között a koncertek száma valamelyest csökkent, ettől fogva átlagosan 68 koncerten lépett fel, továbbra is a világ legrangosabb koncerttermeiben. Feltöltődése érdekében 1982-ben mindössze két külföldi útra és lényegesen kevesebb koncertre vállalkozott. Ezekben az években – csupán néhány kiragadott példát említve – játszott az NHK Szimfonikus Zenekarral, az ÁHZ-val rendszeresen, leggyakrabban Ferencsik Jánossal, Lehel Györggyel, Fischer Ádámmal és Fischer Ivánnal, a Camerata Bernnel, a Londoni Filharmonikus Zenekarral, Solti György vezetésével, a Camerata Salzburggal Végh Sándorral vagy a Budapesti Fesztiválzenekarral Fischer Ivánnal.

Ezeket az évtizedeket tárgyalva három magánéleti eseményt kell megemlíteni, amelyek pályáját is döntően befolyásolták. 1979-ben házasságot kötött Klukon Edit zongoraművésszel, aki Jandó Jenő, Kadosa Pál és Kurtág György növendékeként szerzett diplomát 1982-ben a Zeneakadémián. Első gyermekük 1985-ben született, Soma, építész, második fiúk 1995-ben, Fülöp, szülei hivatását választotta.

Ránki pályafutásának fontos része a kamarazene. Rendszeresen játszik különféle kamarazenét. Fellépett a Bartók-, Hagen-, Melos-, Keller-, Takács-vonósnégyessel, gyakran koncertezett Kocsis Zoltánnal, Perényi Miklóssal, de fellépett pl. Kovács Dénessel, Takács-Nagy Gáborral, Leonidas Kavakos-szal,

Heinrich Schiff-fel, és számos dalesten kísérte Peter Schreiert. Mégis legfontosabb szerepet a négykezes és két-, illetve háromzongorás kamarazene jelenti. Első ízben 1982-ben lépett fel Klukon Edittel egy hangversenyen, majd 1985-től rendszeresen, évi 10-15 alkalommal koncerteznek együtt. Az elmúlt négy évtized alatt eljátszották a négykezes és kézzongorás irodalom jelentős részét, utóbbi időben pedig fiúkkal a háromzongorás műveket is.

A koncertezés mellett Ránkival a pályája kezdetétől fogva készítettek lemez-, illetve Tv felvételeket. Lemezei jelentős része a Hungaroton gondozásában jelentek meg, ezzel párhuzamosan 1976 és 1980 között a Teldec-nél. 1975-ben Japánban a Denon cégnél készített egy-egy Liszt és Schubert szólólemezt a legelső digitális technikával készült felvételek sorában. Bors Jenő igazgató 1990-es eltávolítása után már csupán a Quint-tel és a BMC-vel készített néhány lemezt. Az első lemezfelvételekre a zwickauai versenygyőzelem után bő fél évet kellett várni. Az 1970-ben megjelent első két Schumann-lemezt az 1990-es évekig átlagosan 2-3 lemez követte évente. A kritika egyhangúan pozitívan fogadta a lemezeket. Előbb Komlós Katalin egy Liszt- és Debussy-lemeztől (Muzsika, 1978), majd Kovács Sándor egy Bartók lemeztől (Muzsika, 1982) írt kritikáját idézve:

„Ránki Liszt-lemezének legnagyobb szabású produkciója a h-moll szonáta. Az előadás nemzetközi mércével mérve, és a mű számtalan híres felvételével összevetve is kitűnő, magas színvonalú, ha a „tökéletes” jelzőt még nem is merném a felvétellel kapcsolatban leírni. (Mint ahogy a művész legutóbbi budapesti koncertjén hallott h-moll szonáta viszont valószínűleg kiérdemelte ezt az óvatosan alkalmazandó maximumot.) Debussy zenéje mindig közel állt Ránki Dezső előadói stílusához, pianisztikus adottságaihoz. Első Debussy-lemezén a teljes Images-sorozat (I – II), a Children’s Corner bábajos ciklusa, és a L’Isle joyeuse szólal meg. Ránki billentésének árnyaltsága, ezernyi színe gyönyörűen érvényesül a felvételen, és pazar képet fest Debussy villódzó fényeiről, harangcsengéséről, gyermekálmok szívet melengető játékhőseiről. Az előadás egészére egyfajta csillogás jellemző: a legendásan gyönyörű pergőfutamok, aprómozgások fényével Ránki varázsos sugárzásba vonja a zenét. A felvétel egységesen magas színvonala alig ad módot egyes darabok kiemelésére.”

„Ránki Dezső inkább a nemesen szép, egyszerű előadásmód eszményét igyekezett tovább vinni, míg Kocsis Zoltán a Bartók-felvételek inspirálta merészebb, izgalmasabb, ha tetszik: szélsőségesebb interpretáció mellett határozott. Igen, a kritikus szívesen vonna le ilyes-fajta következtetéseket, ha nem cáfolna rá azonnal a teóriákra a lemez másik oldala. Azon ugyanis a két művész valóban nem mindennapi élménnyel szolgál. [...] A mélyen zongorista

ihletésű, a zenekar teljességét a zongorahangzás teljességével visszaadó átiratok csak lehetőséget teremtenek a két előadónak; a lehetőség „valóra váltásához” olyan művészek is szükségeltetnek, mint Kocsis Zoltán és Ránki Dezső, akik különböző művészi ideáljukat részben megtartva, emellett mégis a közös célnak alárendelve képesek együtt muzsikálni. „Stilárisan homogén módon” – Bartók szellemében.”

Az ilyen és ehhez hasonló kritikák ellenére Ránki sosem érezte magát jól a stúdiókban, ahogy 1992-es Muzsikában megjelent interjújában erről vall: „Olyanfajta szoborszerű tökéletességre vágytam, amihez képest az elkészített felvétel mindig gyengének, szegényesnek hatott és elkedvetlenített. Azóta rájöttem: egyszerűen vállalnom kell, hogy abban a pillanatban – akár egy koncerten – éppen ilyen állapotban él bennem a darab, és éppen így tudom eljátszani – élve a fölvétel adta ismétlési lehetőséggel, de sajnos megfosztva az egyszerűség inspiráló hatásától.”

1994–2024

A következő három évtizedre az előbbieket folytatásaként tekinthetjük, annyi különbséggel, hogy a koncertek száma az időszak végére átlagosan évi 30-40-re csökkent. Az ok Ránki hozzáállásában keresendő: „Nem szeretem az önmenedzselést és a reklámozást. Ennek egészen biztosan vannak hátrányai, de én így érzem jól magam.” (Élet és irodalom, 1998). A korábbiakhoz képest a tárgyalt időszakban megváltozott a koncertek rendezésének és az előadóművészek menedzselésének világa, éppen azt követelik meg egyre inkább, amitől Ránki idegenkedik. Ennek ellenére sem a kritikai visszhang, sem a koncerthelyszínek, sem a neves zenekarok nem változtak meg, csupán a koncertek száma csökkent. Továbbra is Európa legnevesebb hangversenytermeiben és karmestereivel lép fel (Fischer Ádám, Fischer Iván, Daniele Gatti, Martin Haselböck, Paavo Järvi, Kobayashi Ken-Ichiro, Lorin Maazel, Yehudi Menuhin, Gyennadij Rozsgyesztvenszkij, Pinchas Steinberg). Egyedül a lemezfelvételek szűntek meg szinte teljesen, ennek okáról fentebb esett szó. Állami és szakmai díjakat ugyanakkor ezekben az évtizedekben is rendszeresen ítéltek oda Ránkinak. 2005-ben Prima Primissima-, 2008-ban másodszor is Kossuth-díjat kapott. 2014-ben Budapest díszpolgára lett, 2020-ban pedig a Nemzet Művésze.

Egy előadóművész pályájának összegzése során a repertoár vizsgálata kézenfekvő lehetőség, Ránki közel 3100 fellépése erre nagyszerű terepet kínál a 60 éves pályája során 113 órányi megtanult és eljátszott zenével. Saját bevallása szerint nem végzett tudatos repertoárépítést, az esetek túlnyomó részében azt a művet választotta ki és vette fel a repertoárjába, amelyikhez vonzódott vagy

amelyik érdekelni kezdte. Pályájának kezdetétől megfigyelhető, hogy párhuzamosan több komponista életművével ismerkedett, tehát semmiképpen sem egy vagy két zeneszerző „specialistájává” szeretett volna válni. De a Haydn, Mozart, Schumann, Liszt, Debussy, Ravel és Bartók oeuvre preferálása szembeötlő. Másik, sok zongoristától lényegileg eltérő megközelítése az egyes műsorok összeállításában figyelhető meg. Ránki műsorain – az évek előrehaladtával egyre inkább – észrevehető a tudatos műsorösszeállítás. Különös igényességgel a korszakok, a hangnemek, a művek tematikája, hangulata és mondanivalója iránt. Célja az egyes művekből olyan ívet alkotni, mely a koncertet is egy töretlen egészszé teszi. Mindez igaz a szólóestek műsoraira, illetve a kamara-, különösképpen a családtagokkal adott közös koncertekre, ugyanakkor a zenekari koncertekre nem. Ezekben az esetekben leggyakrabban egy-egy mű előadására kéri fel. Így lehetséges, hogy Bartók zongoraversenyei, mindenekelőtt a harmadik, és Liszt, Mozart, illetve Schumann versenyművei dominálják a repertoárnak ezt a részét.

Ránki karrierjének korától sem áll távol az, amit Liszt Ferenc ekképp fogalmazott meg: „A mi korunkban sem a direktorok, sem híres énekesek, sem pedig a karnagyok nem tartják kötelességüknek, hogy valós belbecsű dolgokat kínáljanak a közönségnek, és még kevésbé adnak neki alkalmat arra, hogy megtanulják jobban megérteni azokat a műveket, amelyeket nem kísér kezdettől fogva harsány taps.” Ránki pályájával, lemezfelvételeivel, előadóművészethez való hozzáállásával, repertoárválasztásával, a Liszt korára is jellemző úttal szemben kínál alternatívát.

[2024]

Jelentősebb díjai:

- Liszt Ferenc-díj (1973)
- Kossuth-díj (1978, 2008)
- Érdemes művész (1984)
- Zwickau város Robert Schumann-díja (1984)
- Bartók–Pásztory-díj (1988)
- Kiváló művész (1990)
- Prima Primissima díj (2005)
- A Magyar Köztársasági Érdemrend középkeresztje a csillaggal (2006)
- Magyar Művészetért díj (2007)

- Budapest díszpolgára (2014)
- Újbuda díszpolgára Klukon Edittel megosztva (2017)
- A Cziffra Fesztivál Életműdíja (2018)
- A Nemzet Művésze (2020)

II.

FÁY MIKLÓS FÜSTBE MENT²

[Ránki Dezső, Keller Quartet és a Concerto Budapest \(2:08:30\)](#)

Tényleg csak belenézni akartam, mi újság a Zeneakadémián, aha, aha, Ránki Dezső zongorázik. Csakhogy ezt nem lehet csinálni, ha elkezd nézni az ember, akkor nem kapcsol el vagy ki, vagy közben nem nézi a postát, mert ez a lényeg, Ránki Dezső zongorázik. Mozart kicsinek mondott A-dúr zongoraversenye. Nem azért kicsi, mintha nem volna elég jelentékeny, csak van egy későbbi A-dúr is, és a zenében a később születettek a nagyobbak valamiért.

Mérsékelt hangszerelésű változat, nem játszanak oboák és kürtök, csak vonóskar, bocsánat, kedves Concerto Budapest, felőlem balalajkások is játszhatnak, ha Ránki Dezső zongorázik. Ha így zongorázik.

Az ember szívesen játssza, hogy belelát az előadó lelkébe, én se állok ellen a kísértésnek: lehetséges, hogy Ránkira felszabadítóan hat a virtuális közönség, nem bámulnak az arcába, nem köszörülnek torkot és nem tapsolnak. Akárhogyan is van, nincs bemelegítő szakasz a koncerten, egyből fent vagyunk a csúcson, úgy szól, hogy tegnap este biztosan sehol a világon nem játszottak

² https://faymiklos.hu/2021/04/28/fustbe_ment_mozart

így Mozartot, könnyű is, mély is, friss is, laza is, pontos is, lélegzik, él. Pörög, forog, és mégis halad, nincs benne semmi póz, még csak megrendülés sem. Kivételes szakasz az időben, de nem azzal van elfoglalva, hogy ez mennyire kivételes, hanem csak úgy megtörténik. Hú, remélem, nem túl zavaros.

Közben nézem Ránki kezét, látszik rajta a kor, hetvenéves kezek lesznek szeptemberben, de könnyűek, nézem az arcát és a hozzá tartozó reneszánsz-sassoon frizurát, a kornak és a kortalanságnak az egységét, az össze nem illés harmóniáját, állni látszik az idő. Bár a szekér szalad.

Fáy Miklós újságíró, zenekritikus, publicista (2021. április 28.)

VÁLOGATÁS RÁNKI DEZSŐ FELVÉTELEIBŐL

BARTÓK BÉLA - Gyermekeknek - RÁNKI DEZSŐ (zongora) - 2 LP. (1:13:39)

(Hungaroton SLPX 12237-38)

Haydn: Fantasia in C Major Hob.XVII:4 - De... (5:31)

Haydn: Variations in C major, Hob.XVII:5 -... (6:52)

Haydn: Andante and Variations in F Minor X... (14:11)

Haydn: Sonata in G major Hob. XVI:40 - Dez... (9:24)

[Haydn: Sonata in B flat major Hob. XVI:41 ... \(8:13\)](#)

[Haydn: Sonata No. 56 in D XVI:42 - Dezső R... \(11:27\)](#)

[Haydn: Sonata in F Hob. XVI: 47 - Dezső Rá... \(13:31\)](#)

[Haydn: Sonata in C major Hob XVI:48 - Dezs... \(10:56\)](#)

[Haydn: Sonata in E-flat major Hob XVI:49 -... \(18:23\)](#)

[Haydn: Sonata in C major Hob. XVI:50 - Dez... \(14:40\)](#)

[Haydn: Sonata in D major Hob. XVI:51 - Dez... \(5:15\)](#)

[Haydn: Sonata No. 62 in E flat Hob. XVI:52... \(18:56\)](#)

(Hungaroton SLPX 11626)

[Schubert - Dezső Ránki \(1970.02.19\) Impromptu D.899 n°2 in Eb major \(5:02\)](#)

(A beszélgetőtárs: Sebestyén János)

[Teljes lejátszási lista megtekintése \(37 felvétel\)](#)

1982 HUNGAROTON RECORDS LTD

[RÁNKI DEZSŐ - Chopin: Etűdök - H-dúr Noktűrn - Balladák \(g-moll Op. 23, és F-dúr Op. 38\) \(51:41\)](#)

(Hungaroton LPX 11555)

Klukon Edit és Ránki Dezső koncertje (2:02.12)

Klukon Edit és Ránki Dezső kétfonórási estje Liszt Ferenc és Dukay Barnabás műveiből

Dukay Barnabás: ..., aki saját csöndjében megpihen hangköltés – két fonórára

J. S. Bach–Dukay B.: ...A Szent Lélek eljövetele hangszerezett motetták – két fonórára 1. egyszerűvé lenni 2. boldoggá válni

Dukay Barnabás: Oroszlános kút a növekvő Holdnál – a vörös hangköltés – két fonórára

Liszt: Dante-szimfónia Eine Symphonie zu Dante's Divina Commedia a szerző kétfonórási átiratában 1. Inferno 2. Purgatorio – Magnificat

Bevezette: Sajgó Ferenc (Párbeszéd Háza, 2016. szeptember 29.)

Ránki Dezső, Klukon Edit és Ránki Fülöp zongoraestje – koncertrészlet (Live at Müpa Budapest) (14:11)

J. S. Bach: Hét korálfeldolgozás Kurtág György kétfonórási átiratában, BWV 611, 619, 644, 618, 600, 614, 633 (Közreműködik: Ránki Dezső, Klukon Edit – zongora)

Dukay Barnabás: A hegy fái – két részes kánonmotetta három fonórára. (Közreműködik: Ránki Dezső, Klukon Edit, Ránki Fülöp – zongora)

(A koncert felvételének időpontja 2014. október 10.)

2026.04.12 RÁNKI DEZSŐ ZONGORAESTJE (1:09:58)

00:00:51 Haydn: f-moll variációk, Hob. XVII:6 00:14:42 Liszt: Unstern! (Balcsillagzat), S. 208 00:19:47 Liszt: La lugubre gondola (Gyászgondola), no. 2., S. 200/2 00:26:44 Liszt: Wiegenlied (Bölcsődal), S. 198 00:29:29 Liszt: In festo transfigurationis Domini nostri Jesu Christi, S. 188 00:31:25 Liszt: Sancta Dorothea, S. 187 00:33:09 Liszt: Recueillement (Merengés), S. 204 00:35:51 Liszt: Impromptu, S. 191 Debussy: Debussy: Images (Képek) 00:38:43 Reflets dans l'eau (Fények a vízen) 00:43:20 Debussy: Hommage à Rameau (Hódolat Rameau-nak) 00:49:36 Mouvement 00:52:52 Cloches à travers les feuilles (Harangszó a lombokon át) 00:56:48 Et la lune descend sur le temple qui fut (És lenyugszik a Hold a régi templom fölé) 01:01:19 Poissons d'or (Aranyhalak) Rádás: 01:06:44 Debussy: Doctor Gradus ad Parnassum